

סמל בלטר, אריק (אריאל)

בן שרה ויוסף. נולד ביום י"ד באלול תש"ם (26.8.1980) בחדרה. אח צעיר למיכאל (מיקי). גדל והתחנך בחדרה, למד בבית הספר היסודי "אחד העם" ובבית הספר "תיכון חדרה".

אריק היה ילד חייכן ומאושר אשר הקיף עצמו בחברים ואהב לבלות ולחיות את החיים הטובים. חבריו מעידים כי היה בעל לב זהב ורגיש מאוד.

בנערותו למד אריק לנגן בגיטרה ובילה הרבה מזמנו בנגינה משותפת עם חברים. נוסף על כך, אהב לשחק כדורסל. בבית הספר היה תלמיד שובב, ופעמים רבות העדיף את זמן ההפסקה על פני השיעורים. למרות זאת, הגיע להישגים טובים בלימודיו ומוריו הגדירו אותו כתלמיד טוב.

ערב הגיוס לצה"ל הוצע לאריק ללמוד נהיגה על חשבון הצבא ולשרת כנהג. אריק שמח על ההזדמנות שנפלה בחלקו וניצל את הדחייה בגיוסו לבילויים כמעט אין-סופיים עם חבריו. תקופה זו הייתה המאושרת בחייו. בחודשים שלפני הגיוס אי אפשר היה להפריד את אריק מחבריו הטובים, עומר ואוריה; יחד יצאו השלושה לבילויים משותפים והעבירו את זמנם בנעימים.

עם גיוסו לצה"ל, ב-22.12.1998, הוצב אריק לחיל התחזוקה. לאחר הטירונות נשלח לקורס נהיגה, השתלם בנהיגת ג'יפ "סופה" ובנהיגה ב"האמר", ולאחר מכן שובץ כנהג בפלוגה רובאית א' של גדוד 601 בהנדסה קרבית. בתחילה היה מאוכזב משיבוצו, אולם עם הזמן התאהב בהווי הפלוגה ובאופיו הקרבי של התפקיד. חבריו מספרים שביקש להשתלב בכל פעילות, מילא את משימותיו במסירות והיה גאה בתרומתו. בחודשים האחרונים לחייו שירת בהר דב שבגזרת הצפון.

סמל אריק בלטר נפל בעת מילוי תפקידו ביום כ"ב בטבת תשס"א (17.1.2001) והוא בן עשרים. מותו הכה בהלם ובתדהמה את כל מי שהכירו.

אריק הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בחדרה. מאות ממכריו ליוו אותו בדרכו האחרונה. הניה אחריו הורים ואח.

לאחר נפילתו הוקמו לזכרו של אריק שתי פינות הנצחה בבתי הספר שלמד בהם? בבית הספר היסודי "אחד העם" וב"תיכון חדרה". פינות ההנצחה מסמלות את הצורך בהמשכיות, ומראה הילדים והנערים אשר פוקדים אותן מסמל יותר מכול את חייו של אריק.

(דף זה הוא חלק ממפעל הנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכר את פולם

אריק אחי

30 ימים עברו מאז הבנתי שהפעם האחרונה שראיתי אותך, אכן היתה הפעם האחרונה - לתמיד.

נוכחותך החייכנית והחיובית הפכה מאז לקודרת.
שכן נר זיכרון מלווה אותנו בצביטה חזקה של כאב וצער.
שיגרת החיים ממשיכה בלעדיך, אך את כל הדברים הרגילים שנינו עדיין עושים ביחד.
אני אפילו מצליח לשמוע את הדברים שהיית אומר בכל סיטואציה.
לא עוברת שעה שאני לא חושב עליך, אח יקר, ולא עוברת שעה שאני לא רוצה אותך בחזרה איתי.
נותרנו ריקים מדבר יקר כל כך.
נאהב אותך תמיד, ניכור תמיד, נכאב תמיד.

אחיד, מיקי

לאריק הג'ינג'י

ההיכרות הראשונה שלי עם אריק בלטר היתה בכתה א'2 בבית-ספר "אחד-העם". הוא שבר את הרגל, ואנו היסענו את כסא הגלגלים בו ישב בכל בית-הספר.

מאז עברנו חוויות רבות, שכולן היו פחות מרתקות אם אריק לא היה משתתף בהם.

חוויות כמו שש שעות משחק של D&D (דרקונים ומבוכים) בכל יום מכתה ו' עד כיתה ח', מכות בארגו החול של בית-הספר והמריבות בינו לבין שרון גל בכתה או הויכוחים עם המורים.

בעיקר - הצחוק.

הצחוק פורץ הגבולות של אריק, שצחק על הכל, ועזר לכולנו לקחת את עצמנו קצת יותר בקלות ולהעביר את תקופת "בית-הספר" עם חיוך, בכיף.

אריק היה חבר מדהים, ציני, מצחיק, אוהב ורגיש - אהבנו אותו מאוד. אז לכל מי שלא הכיר את אריק - אם אתם רוצים להבין מי היה אריק, פשוט תצחקו על העולם ותעבירו את הזמן ב"זולה פראית", כמו שאריק היה עושה לאורך כל חייו.

רועי שפושניק וחברים

מבית-הספר היסודי "אחד-העם"

אריק

עבר כבר חודש. 30 ימים חלפו מאז הלכת מאיתנו.

כמו רעם ביום בהיר נפלה עלינו ההודעה הנוראה מכל: "אריק איננו".

חודש חלף. הראש כבר מבין שלא תחזור, אבל הלב מסרב עדיין להאמין שלא נראה אותך יותר, ומקווה כל הזמן שתבוא עוד פעם, אפילו לחמש דקות, רק בשביל לומר "שלום".

קשה לאבד כך בן, אח ונכד. קשה במיוחד בגלל סימני השאלה שאפפו את מותך, סימני שאלה שרק עכשו התבהרו

אריק, אנו מנסים, כל הזמן לדמיין מה היית אומר לו ראית כמה אנשים ליוו אותך בדרכך האחרונה.

כולם אהבו אותך, אריק.

אתה, שכל הזמן צחקת וחייכת, לו רק היית יודע כמה בכי וצער גרם לנו מותך.

אנו מדמיינים אותך יושב למעלה וצוחק עלינו.

אנו יודעים שהיית רוצה שנמשיך בחיינו, ואנו מבטיחים לך שנמשיך. אבל, דע לך, שתמיד תהיה בליבנו, זכרך ילווה אותנו בכל צעד, ובליבנו תמשיך לחיות - צעיר לנצח.

אנחנו אוהבים אותך, אריק, ומתגעגעים אליך.

נחמה ר'ס.